Kill

Uşa glisă, dezvăluind silueta zveltă a fetei.

Aparent preocupat să cerceteze taraba negustorului de arme, Kill o observă cu coada ochiului şi scăpă un oftat de uşurare.

– E ceea ce vă doreaţi, nu-i aşa, domnule? se precipită negustorul, şi Kill realiză că ţinea în mână un cuţit cu comandă bioenergetică. în prima clipă, se bucură că oftatul necontrolat trecuse drept exteriorizarea satisfacţiei de a fi găsit arma căutată. Pe urmă cugetă că va trebui să cumpere neapărat cuţitul; pentru o fracţiune de secundă, chipul i se schimonosi la amintirea numărului mic de credite ce i se mai puteau aloca pentru „diverse".

Strâmbătura nu scăpă ochiului format al omului aflat de partea cealaltă a tarabei.

– Fiţi liniştit, domnule, preţul armelor mele este, oho! mai mult decât accesibil! Ochii lui Kill sclipiră; negustorul îi spunea pentru a doua oară „domnule", deşi

observase, probabil, de la bun început că el era lipsit de semnul majoratului. Să fi fost obişnuita slugărnicie calculată a breslei, sau celălalt simţise în el un tânăr perfect dotat pentru a se încadra în societate?

Cea de-a doua supoziţie avu darul să-i sporească încrederea în sine şi-i dădu curajul să privească fără reticenţă în direcţia „vânatului" aşteptat. Fata continua să stea în cadrul uşii, nemişcată, parcă adulmecând.

„Ce dracu', apartamentul ei n-o fi având sisteme de observare?"

– E foarte frumoasă, spuse negustorul, ca şi cum ar fi încercat să justifice prudenţa excesivă a fetei.

Ce uşor se dăduse de gol! Un val de ciudă făcu sângele să-i coloreze obrajii. Simultan, îl năpădi ura împotriva indiscretului care-şi permisese să-i urmărească privirea. Ca la comandă, un cuţit geamăn celui pe care-l ţinea în mână îi ţâşni din buzunar şi se opri la un n-iilimetru de gâtul vânzătorului. Acesta ţipă şi căzu în genunchi, ridicând mâinile.

în jur se lăsă liniştea, şi Kill se simţi deodată ţinta tuturor privirilor. Observă că până şi fata părăsise adăpostul iluzoriu al uşii, venind cu câţiva paşi mai aproape.

– Jaf armat! bâigui negustorul, străduindu-se să pară cât mai entuziasmat cu putinţă. E un început promiţător, domnule! Doriţi toată marfa mea, sau numai o parte? Spuneţi-mi, şi voi adapta imediat la bio-câmpul dumneavoastră armele dorite!

Asistenţa murmură a dezamăgire. Surprins şi el de lipsa de împotrivire, Kill îl privi pe celălalt cu adevărat pentru prima oară. Era bătrân, palid ca moartea, clipea speriat şi nu avea pe tâmplă nici un semn! Omul albise fără să-ţi obţină majoratul! Mai mult, nici nu câştigase măcarvreun punct favorabil!

De asta îi spusese „domnule"! De asta se lăuda cu preţuri mai mult decât accesibile! Unui asemenea handicapat nu-i era îngăduit să câştige mai mult decât necesarul unui trai la limita inferioară a existenţei. A existenţei unui singur om! Nici vorbă de întreţinerea unei familii!

– Aveţi atâţia martori! continuă negustorul să îngăime. Veţi primi desigur un punct! Ştiţi, nu-i aşa, că tot un punct câştigaţi şi pentru uciderea unui prăpădit ca mine!

Cei din jur râseră. Kill distinse chiar un tril cristalin pe care şi-l închipui ca aparţinând fetei urmărite. Totuşi, lui spectacolul îi stârni deodată mila. O milă atât de puternică încât cuţitul o sesiză, îşi retrase lama cu un „clap" sonor şi reveni în buzunarul din care ieşise.

– Bogdaproste, şopti bătrânul, încă neîndrăznind să se ridice. Norocul să vă fie aproape!

Mulţimea zumzăi a dezamăgire.

– Papă lapte! spuse apăsat o femeie vârstnică, elegantă.

Câţiva chicotiră. Ceilalţi se mulţumiră să mimeze dezaprobarea şi reveniră la ale lor, pierzându-şi brusc interesul.

Fata rămase o clipă locului, dar, când Kill încercă să-i prindă privirea, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă grăbită.

Kill aruncă pe tarabă cuţitul pe care-l ţinuse tot timpul în mână, zvârli peste umăr un „o să-l cumpăr altă dată, bătrâne!", şi se repezi pe urmele celei ce tocmai se pierdea în mulţime.

O urmărea de cinci zile. De ce? Nici el nu ştia prea bine! Nu puteai avea o femeie a ta înainte de a-ţi fi câştigat majoratul. Cât despre violul unei minore, i-ar fi adus trei puncte. Trei, când pentru majorat îi mai trebuiau cel puţin nouă! Hotărât, miza era prea mică! E drept, i-arfi plăcut să se bucure de trupul acela tânăr, provocator, dar... Ei bine, n-ar fi avut chef să-l obţină cu forţa, ar fi preferat ca ea să i-l ofere. Auzise că uneori lucrurile

se puteau aranja astfel încât totul să aibă aparenţa unui viol, dar se simţea prea timid ca să încerce s-o abordeze cu propunerea asta scandaloasă!

în schimb, violul urmat de uciderea victimei ar fi rezolvat totul: majoratul, statutul de cetăţean cu drepturi depline, căsătoria... Căsătoria cu o fată la fel de tânără ca aceea, plesnind de tot atâta sete de viaţă ca aceea - aceea care atunci ar fi fost moartă; înjunghiată, sugrumată, otrăvită, arsă?... Putea alege atâtea şi atâtea metode, mai mult sau mai puţin elegante, mai mult sau mai puţin rafinate... Teoretic, stăpânea perfect arta de a ucide! Teoretic...

„E simplu!" i se tot spusese. „Armele sunt activate de bio-câmpul tău, slujesc pornirilor tale. Tu trebuie doar să urăşti, ele vor ucide."

Simplu?! îl urâse pe nevolnicul de negustor preţ de o clipă, suficient pentru ca lama să se oprească lângă gât, insuficient pentru a comanda să taie, să străpungă. Şi apoi, ptiu! îi fusese milă de el, suficient pentru ca arma să devină inofensivă!

Pe fată o dorea, se simţea îmboldit să o atace. Dar şi ea avea arme (ar fi fost absurd să rişte expunându-se altfel!) şi agresiunea ei i-ar fi stârnit, desigur, ura. Rolurile se inversau întotdeauna uşor, el ar fi putut deveni victima, el ar fi fost mortul. Mort înainte de majorat! Maică-sa l-ar fi blestemat pentru asta!

Era doar la câţiva paşi în urma ei când fata se răsuci brusc, rupându-i gândurile învălmăşite. Vru să o ocolească nepăsător, dar ea îi atinse braţul, îi zâmbi şi îndepărtă, ca din întâmplare, şuviţele care îi acopereau tâmpla stângă. Kill tresări. în locul celor trei minuscule puncte roşii pe care i le observase în ajun, era acum o dungă ondulată, firavă, ca un firicel de sânge - semnul majoratului!

Va să zică, îi reuşise trucul, trucul lor vechi de când lumea: ies, se fâţâie în jurul unui tip, îl fac să-şi piardă capul, să atace - iar ura, sau numai indignarea femeii ucide tocmai când bărbatul o crede învinsă şi fără apărare.

„Puteam s-o păţesc dacă nu-i pica altul în mreje, probabil noaptea trecută... Şi ce vrea acum de la mine?" se întrebă, în timp ce ea îi întorcea spatele pentru a doua oară.

Deodată înţelese şi reluă urmărirea, parcă mai sprinten.

„Acum e majoră - e de zece puncte! Violeaz-o, băiete, şi

majoratul e al tău, vine pe tavă! Zece puncte dintr-un foc, pentru tine, care n-ai decât unul - şi ăla câştigat la trei ani, sugrumând mâţele vecinei! Da, da, violeaz-o, băiete, ea te-a invitat (pricepi? ea a propus înscenarea!); pe urmă poţi s-o păstrezi, nu poate fi a altuia, e majoră de nici o zi, nu poate fi măritată!

Urmăreşte-o, băiete, ea te-a invitat, strecoară-te, aleargă, n-o scăpa din ochi, vezi că a prins un transportor individual, nu sta, dă din coate, fă şi tu rost de unul, programează-l corect pentru urmărire..."

Transportorul ei se opri în faţa muzeului şi Kill se simţi transpirând când o văzu coborând şi îndreptându-se spre intrare. Se hotărî brusc să renunţe, dar ea se întoarse chiar atunci, îşi înfipse ochii în ai lui şi Kill nu ştiu dacă zâmbetul ei însemna batjocură şi provocare, sau numai batjocură, sau numai provocare... darîşi abandonă transportorul şi păşi în urma ei dincolo de poartă.

Nu mai intrase în Muzeu niciodată, dar ştia că nu putea trece de anticameră decât renunţând la armele cu comandă bio-energetică în schimbul celor tradiţionale, rudimentare, acţionate nu de agilul subconştient, ci de mişcarea mâinii, acea mişcare comandată de greoaia zonă conştientă. Şi, atunci când ura nu-ţi poate convinge cuţitul să-ţi muşte adversarul, cum i-ar putea comanda asta biata ta raţiune?

– Nu primim minori, i se adresă femeia de la Recepţie, creditele unui minor nu acoperă costul biletului de intrare.

Kill dădu să se retragă, mai degrabă uşurat decât dezamăgit, dar fata se grăbi să intervină:

– E invitatul meu. Eu plătesc. Cred că am dreptul ăsta.

– Desigur, doamnă, încuviinţă cealaltă, arborând un zâmbet complice. Schimbul de arme se efectuă rapid, apoi li se permise intrarea.

Ea îl luă de mână.

– Să-i dăm Muzeului ce-i al Muzeului. Aşa mergeau pe vremuri îndrăgostiţii!

Kill o privi încurcat. Nu cunoştea termenul, dar nu îndrăzni să o spună. Se mulţumi să-

şi pipăie cu mâna liberă armele de tip clasic: şişul, revolverul şi pistolul mitralieră.

– Mă cheamă Eva, continuă ea. îţi dai seama, nici eu n-am

mai fost pe aici. Dar cred că ştim amândoi tot ce trebuie despre locul ăsta.

Kill încuviinţă înclinând capul.

– Hai să luăm trenul! îl îndemnă, şi el repetă tăcuta încuviinţare.

Străbătură ceea ce imita o piaţă de modă veche şi intrară în gara ticsită de femei cu veşminte sumare şi ochi languroşi, de bărbaţi cu priviri hrăpăreţe, de bătrâni cu chipuri viclene şi, mai ales, de mutanţi diformi, cu feţe pocite, la vederea cărora Kill se surprinse tremurând şi îşi simţi pielea încreţindu-se. Ştia că erau descendenţii degeneraţilor născuţi după Război şi că stirpea lor, surghiunită între zidurile Muzeelor, se stingea spectaculos, secerată de boli şi de arme. Din fericire, acei câţiva pe care Războiul nu-i afectase se dovediseră mai prolifici şi mai rezistenţi, repopulând planeta.

Imună la stranietatea locului, Eva îşi despică, cu propriul şiş, bluza până sub sâni şi fusta până mai sus de şolduri.

– Făceam notă discordantă, îi explică, cu un surâs nonşalant. Gestul atrase spre ea sute de perechi de ochi râvnitori.

Kill se simţi atât de indignat încât se bucură că nu avea armele obişnuite, conectate la bio-câmpul lui; de data asta ar fi ucis, pe ea ar fi ucis-o, fără doar şi poate. Pe de altă parte, vederea cărnii de sex opus stârni în el dorinţa dementă de a o trânti pe cimentul murdar şi de a o poseda acolo, sub ochii acelor creaturi dezgustătoare. Şi ar fi făcut-o dacă s-arfi aflat în lumea lui, nu în Muzeul în care obiceiul de a nu interveni între agresor şi victimă nu era respectat niciodată.

Se mulţumi să o înşface de braţ şi să o tragă după el, aproape târând-o, spre peroanele la care demodatele trenuri trăgeau unul după altul, îmbiind potenţialii pasageri cu uşi larg căscate. Ochi un vagon mai gol şi o săltă înăuntru. Apoi o împinse într-un compartiment pustiu şi încuie uşa, sperând că acel zăvor antic avea să reziste.

„Aşa, băiete! Acum sunteţi singuri - şi n-arfi rău s-o ştii dezarmată!"

încă gâfâind, îi propti revolverul în coaste.

– Aruncă armele tale pe geam! Aruncă-le odată!

– Eşti tâmpit? îl repezi ea, fără să se sperie. N-ai văzut că nu m-am împotrivit de loc? De ce să le arunc? S-ar putea să

avem mare nevoie de ele!

– Poate vrei să mori? insistă Kill. O să-mi placi şi moartă, doar n-o să te răceşti dintr-o dată!

– Oh! Oh! se fandosi ea. Şi cum o să mă ucizi, necrofilule? Ca pe negustorul de arme? îi zâmbi - clar batjocură-provocare. Kill se simţi înfrânt şi nevolnic. Resemnat, lăsă să-i

scape revolverul cu o fracţiune de secundă înainte ca genunchiul ei să-l lovească pe neaşteptate. Zbieră, se încovoie şi-şi duse instinctiv mâinile spre testiculele izbite.

Ea râse, mitralie zăvorul, îşi sfâşie definitiv bluza şi începu să urle ascuţit şi sacadat, în timp ce lovea cu patul armei pereţii.

Vacarmul momi vreo zece mutanţi care se buluciră în uşa compartimentului şi se opriră nehotărâţi, holbându-se la bărbatul încă chircit, la femeia aproape goală, acum tăcută, retrasă într-un colţ, la armele împrăştiate.

Kill se gândi că ceasul lui sunase şi se văzu murind stupid, linşat de o hoardă de degeneraţi pentru un viol pe care mai întâi nu-l dorise, apoi îl crezuse o înscenare, şi care se sfârşise transformându-l într-o marionetă caraghioasă.

Pocitaniile încă se hlizeau, şovăitoare, când două matahale - un bărbos cu chica împletită în zeci de codiţe rahitice şi un spân cu ţeasta asudată - îşi făcură loc împărţind pumni şi coate.

Bărbosul se repezi la Eva şi o răsturnă, aparent fără nici un efort, pe una din canapele.

Kill încercă să-şi reia poziţia normală şi pistolul mitralieră, dar pumnul spânului îl făcu să se prăbuşească, încovrigat, pe canapeaua opusă. Ca prin vis, auzi fâşâitul fustei pe care bărbosul o rupea râzând, gâfâitul incitat al spânului, chiţcăitul mutanţilor spectatori şi, în sfârşit, geamătul satisfăcut al femeii.

Ura îi înceţoşă privirea, i se înnodă în gât, i se ghemui în stomac şi irupse întărindu-i muşchii, uzurpându-i raţiunea.

Neluat în seamă de ceata fascinată de cuplul înlănţuit, bâjbâi, prinse mitraliera, lovi cu sete scăfârlia spânului, seceră mutanţii înmărmuriţi şi se întoarse spre cei de pe canapea în timp se ea ţipa „Nuuu!" străduindu-se să se descotorosească de cadavrul bărbatului şi să recupereze şişul cu care îl înjunghiase.

Lăsă arma şi o ajută. Ea rămase răstignită printre zdrenţe atârnând fără să o acopere, zâmbind destinsă, fără urmă de batjocură - doar a provocare.

Batjocura reveni când el se chirci din nou, icnind, şi vomă îndelung - asemeni copilului care fusese cu ani în urmă şi care îşi borâse maţele peste hoiturile pisicilor ucise.

Batjocura rămase şi în timp ce ea fu aceea care se ridică şi împuşcă pe rând curioşii care se furişau - până ce oamenii de ordine veniră să cureţe locul şi să-i felicite pentru supravieţuire.

Kill se privea în oglindă, studiindu-şi tâmpla împodobită de firicelul roşu - semnul majoratului -, împletit cu cel auriu - semnul înnobilării.

Pentru că nobil era cel care putea ucide în Muzeu, cu arme primitive. Era nobil - dacă putea părăsi viu locul ăla!

– Lumea veche e conservată, fiule! E în Muzeul fiecărei metropole! Sau cel puţin aşa se crede - perorase maică-sa în repetate rânduri, în desele seri în care el o privea inhalându-şi drogul. înainte de Război, fiule, nu existau arme bio, iar agresorii surprinşi de gloată erau linşaţi; victimelor le dădeau pace, sau le batjocoreau, sau le torturau, sau le ucideau, după toane - deşi barbarii ăia, fiule, condamnau arta omorului, a jafului, a violului, a... în fine, condamnau multe lucruri care îi stau omului în fire, nu-i respectau drepturile, îi îngrădeau libertatea... Era o lume cumplită, aşa cum e acum Muzeul. Ca Mamă, te sfătuiesc să-l ocoleşti; dar m-aş bucura să îndrăzneşti să intri şi să te întorci înnobilându-ne - pe tine, pentru că vei fi reuşit, pe mine - pentru că te-am purtat în pântec. Că doar ştii, fiule, că viaţa unui nobil e păcat să fie luată!

Şi era nobilă baba, îşi atinsese scopul, o vedea în oglindă, lăbărţată într-un fotoliu, mângâindu-şi semnul roşu-auriu, leit semnul lui şi leit semnul Evei, şi ea prezentă, pentru că era o nobilă doamnă - nobila lui soţie!

– Am plătit-o gras ca să te facă major şi nobil, mărturisise maică-sa în timp ce aşteptau, simţind furnicături în tâmplele abia împodobite, ieşirea Evei din Cabinetul Teritorial de încrustare.

Fusese o mărturisire lungă. Despre tatăl lui, bicisnic, devenit major în urma violului înscenat din iniţiativa ei, fireşte, apoi trăind retras, niciodată atacând, totdeauna apărându-se - până ce ea îl detestase suficient pentru ca unul din acele ei de păr să-i curme viaţa. Despre puştiul Kill, adorat când sugrumase jivinele miorlăitoare, renegat când, speriat şi alb, icnise peste ele. Poate l-arfi ucis, dar mai era şi instinctul matern, atavismul

ăla - acelaşi care o făcuse să se teamă pentru el, din ce în ce mai mult, pentru că din ce în ce mai multe zile, luni şi ani treceau fără ca el să mai adune vreun punct care să îi apropie majoratul, cu toate că în el mocneau pornirile fireşti - inima ei de mamă putea să le simtă!

îi trebuia un catalizator, ştia - şi Eva asta fusese!

Eva - privirea ei batjocoritoare îi sfredelea ceafa şi zâmbea insolent imaginii lui reflectate.

Poate într-o zi o va urî, poate într-o zi o va ucide; deocamdată o dorea prea mult -realiză că nu o avusese încă, că totul se derulase prea repede (scena din tren, recunoaşterea meritelor lor comune, cabinetul de încrustare, cererea în căsătorie, ceremonia oficială), că urma petrecerea (tripla sărbătorire majorat-înnobilare-nuntă), că mai avea de aşteptat până când ea, Eva, îi va oferi ceea ce i se cuvenea, trupul râvnit şi urmărit zile de-a rândul.

Apoi sosi primul invitat, pe urmă alţii şi alţii; grămezi de arme bio zăceau în camera special ecranată - ferite de impulsurile ciudate ale stăpânilor beţi, gata să comande atacuri idioate.

Kill păstră totuşi un lansator de ace - arma clasică de apărare - şi părăsi neobservat petrecerea în toi.

Străbătu alergând străduţe întunecoase (nu găsise nici un transportor disponibil); oricum, semnul auriu, fosforescent, îl ferea de atacuri. Ucide un nobil dacă vrei să scapi de noroc - puţini se îndoiau de asta!

Ajunse în bazar târziu. Majoritatea tarabelor erau blindate şi părăsite. Totuşi, bătrânul vânzător de arme era acolo, printre cei ce nu se îndurau să-şi întrerupă negoţul.

Kill se propti în faţa lui, văzu că omul îi privea surprins semnul proaspăt şi pricepu că îl recunoscuse.

– Mă bucur, nobile domn, se ploconi bătrânul, mă bucur că norocul v-a fost, cum am dorit, aproape!

– Ascultă, îl întrerupse Kill, tocmai înţelegând de ce alergase până acolo, ascultă, moşule, cum ai reuşit să îmbătrâneşti fără să ucizi niciodată?

– Râdeţi de mine, nobile domn? se bâlbâi negustorul.

– Deloc! surâse Kill. Vreau doar să te previn. Cred că îţi invidiază mulţi tâmpla curată -şi sigur ciuda unuia din ei te va ucide!